

Οί «Φοιτηταί» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποῦ ἀνέβασε τὸ Ἐθνικόν, πρὸ τοῦ Ἰβάν, εἶναι ἀπὸ τὰ συμπαθέστερα ἔργα τοῦ ἑλληνικοῦ ῥεπερτορίου. Τὰ 15 χρόνια ποῦ πέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ γράφτηκε δὲν τὸ ἐμείωσαν, γιατί οἱ τύποι του εἶναι ζωντανοὶ καὶ ἀντιπροσωπευτικοί, ἢ ἀτμόσφαιρα τῆς φοιτητικῆς ζωῆς πιστὰ καὶ θερμὰ ἀποδοσμένη, καὶ ἡ τεχνικὴ ὀφείλεται σὲ συγγραφέα ποῦ κατέχει, ὅσο κανεὶς ἄλλος, τὴ τεχνικὴ τοῦ θεάτρου. Ἄν δὲ ἡ σκηνὴ τῆς αὐτοκτονίας καὶ ὁ ἐπίλογος ἦσαν γραμμένα προσεκτικώτερα, τὸ ἔργο θὰ μπορούσε νὰ στέκεται ἀδιάφθορο ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ νὰ σκορπίζει τὴ δροσιὰ ποῦ τοῦ δίνουν τὸ θεατρικὸ θέμα του καὶ ἡ ἀρτιωτάτη σκηρικὴ του οἰκονομία.

Τὸ ἀνάβασμα ὠραιότατο συνολικὰ καὶ λεπτομερικὰ. Ἡ κ. Ἀλκαίου καὶ ὁ κ. Παρασκευᾶς ἐκλεχτοὶ καλλιτέχναι. Ἰκανοποιητικώτατοι οἱ κ. κ. Δενδραμῆς,

Μινωτῆς καὶ Δεστούνης, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαρμάκης ποῦ σημείωσε πρόοδο στὴν ἐξέλιξί του. Ἀπὸ τὴ κ. Μανωλίδου περιμέναμε περισσότερα, στὶς δραματικὲς σκηνὲς ὕστεροῦσε πολὺ. Πάντως τὸ σύνολο τῶν νέων παιδιῶν ποῦ παίζουν ἦταν εὐχάριστο. Ὅ,τι δὲν ἔφθανε ἢ τέχνη τους, τὸ ἀνεπλήρωσε ἡ δροσιὰ καὶ τὰ νειάτα τους.